

דבינו חננאל ב:

[illegible]

אבל בתחלת שנה זא. וז"ל ונלא ש
(ד' י.) בפרקין ומה נדה ש
בסופה סוף יום עולה לה בתחלתה
לזנוי יום שיום א' עולה לה בתחלתה
להאזי דהכי נחא טפי דדין הוא בעומד
(וימונה לו) אחד תחילתה דהיינו דמיון
לו שנה בשביל יום אחד דהיינו בתחלת
שטמיו בעין נדה שסוף היום עולה
לה בתחלתה אבל מת צניקן לא ימנה
לו שנה בשביל יום אחד כיוון דהיינו
סוף שטמיו כמו נדה שחלת היום
עולה לה בסופה:

דאימנו עליה מאד ופ"ך בן
מ"ך. אע"ג דלעיל כגי
לה בעעמא דאימנו עליה מאד
הכל כגי ליה וכן רש"י דמההוא דלעיל
משמעין ליה וכן רש"י וכן גבי הדדי
מתניין ואפילו לא מתניין גבי הדדי
דלאסחך בפרק גט פשוט (י"ב ד' קסא
שם) גבי הא דתניא וכן כסף דיגריין און
בבארי וכן דיגריין און פחות משני
פחות מנ' דיגריין וכן כסף והדר תני
דיגריין כסף והז' ופרין אבתריה
דילמא (ל) (למחר) דהב' פריי בתרי
דיגרי קאמר ליה ומשני אב"י ד צבל
השטר על התחתונה ופרין אי הכי
בבארי נמי כלומר הריבא דכסף דיגריין
נגמי הוא ליה למימר שיהא ד צבל
השטר על התחתונה ונשני דיגרי
כסף כספא פריבא קאמר ליה ואע"ג
כסף כ' ברייתא קאמר ליה רש"י
דקיס ליה גבי הדדי מימנו (י) (ורב)
שמואל דחק לפרש שם צענין אחר:
בחדש וי' הוא החדש השני.
משמע הוא דהיינו איך
כיון דמינן מעין למלכס ולקמן (א)
(ב) משמע דקיס הוא חדש וי' שטלדו
צו אבות העולם שהם זיותינו
ומיהו בקונטרס פ"י לקמן דכ"י קאמר
כשנתחדש אי"ז כבר נולדו זיותינו
עולם צייטן א"י זיינן דליקן דתקופה
נמשך בתוך אי"ז ל' לנצח:

מקיש מציבות שלמה יציאת
מבנים. מפשטת דקדק
ללא מצי למיך (כ) משום דלדור
יומתי עלול דלדלמח מלדור מינין
ולענין קרי ליה חדש ויו ואפי' אי הוה
(כ) קרי ליה לאיך חדש ויו משום
דלדמח ביה ויוזל לאילני הוה להודיח
לדלדמח מינין מינין משלח דקרי
לדלדמח שני משום דהכי הוה דקרי
שמלך בנין:
מה יציאת מבנים. ומאי
דליך יציאת מבנים מועל
לאהרן לא מצי למיך דכחד בנין ר"ה
דלדלמח מנ"י בנין מבנים כלל למאי
דליך מיהי חדש בנין וגי' יציאת
בחדש תבדש. על כרחי הוה

אב דמדקרי בקרא בחדש מי
חדשים האחרים הנרמזים אמרינן חמ
הראשון מניין: **בשלמא** האך קר
פי' קרא דיועל וכו' אבל קרא דויה

קמ"ל דינים ר"ה למלך
חשוב שנה ואם לא
אין מונון לו שנה עד
לא צריכא דימינו עד
נימינו ליה תרתין ש
באדר ועמד אחר תר

לזה ולזה מת בנין
בנין מונין שנה
ועמד אחר תחתיו
לראשון ושניה לשני
ועמד אחר תחתיו בא
פשיטא מהו דתימא
מונין קמ"ל מת בנין
בנין מונין שנה לא
דתימא כי אמרינן יו
שנה בסוף שנה אמ
אמרינן קמ"ל מת בא
בנין מונין ראשונה
פשיטא לא צריכא דא
בן מלך הוא מהו דתי
קמ"ל א"ר יוחנן מוני
להם אלא מונין ש
שנה וארבע מאות ש
מארץ מצרים בשנה
הוא החדש השני למ
מקיש מלכות שלמה
יציאת מצרים מניס
מניס ויציאת מצרים
מונין דילמא מתשרי
דכתיב יועל אהרן ה
פי ה' וימת שם כי
בני ישראל ואמר
באחד לחדש וכתב

בנעתי ענשר חרש בן
וגו' מוקאי באב וק
וקאי בשכט וקרי לה
דר"ה לאו תשרי הוא
דלציאת מצרים אל
מצרים דילמא להק
רב פפא שנת עשר
שוה הכא נמי שנת
לגורה שוה מה כאן
לציאת מצרים וממא
דילמא מעשה דש
דכתיב 'אחרי הכות
נפשיה דאהרן אכתי

מן ראשון הוא לכם מכלל דכל
ששי ששי שביעי במניינו למנין
ראש מפרש דליציאת מצרים.
וי לא מפרש ליציאת מזרים:
וישמע

ארבעה ראשי שנים פרק ראשון ראש השנה

מאי קמ"ל לא גרבי' אלא (ב) קמ"ל ניסן ר"ה למלכים וכו'; דאינו
עליה. ונתנו וגמרו השנים למנות: לזה ולזה. הבא לבחור שטר באחד
לאחר שעמד השני אם ראה לבחור בשטר בשנת פלוני למלך שמת
נזכר ואם ראה נזכר בשנה ראשונה למלך פלוני שעמד: מה בניסן

ועמד אחר תחתיו בנין. והוא הדין
אם עמד בזהו מכל הדברים שער
יבין בזה ורואה למנות בכל השערות
יכתבו משעמד השני למינין שער
הראשון מונה והוראה כותב בשם
ראשונה למלך שעמד: ושניה לשני.
הנה לכבוד משעמד זה לא ימנה שם
שנה למלך שמה שאין שנה זו שלו
ולא ימנה את הראשונה לשני לקרות
שנה שעמד בה שניה אלא שניה זו
ראשונה לשני: שם לבי כרי לא
מינין. משכונם בה העלך שמה
אחר. יום אחד לו יכתבו כל שנה זו
בשער למינין מלך העומד אלא למלך
המת: כסוף שנה. כגון מלך העומד
בבדר כלנה לו שנה כשיאמר דר וחשוב
לו יום שסוף שנה זו כשנה שלימה
ליותם שנה הבאה נקראת שנה
שניה: אבל יום אחד תחתיה שנה
לא יחשוב לו יום אחד שנה ולא יכתבו
שער בשנה זו לשמו משמת: ומלך
בן מלך הוא. דלי משום דלימנין
עליה לו אינערך לאשמעין שדמינין
לה מרישא אבל השתא דליכא דרמי

אומא וינמא ליה מקמיחא קמ"ז וטעמא
 של דבר * לפי ששמלכות ירושה איס
 דכתיב (דברים יז) למען יאריך ימים
 על ממלכתו הוא ובניו: **בחדש יז.**
 הוא אייר דכמפוש קרא הוא החדש
 השני ואמרין לקמן (ד' יז) ניסן ר"ה
 למדר מנין החדשים: **למך שלמה על**
ישראל. אשנה רביעית קאי ומקרא
 מקורס הוא בשנה רביעית למך
 שלמה על ישראל בחדש יז הוא החדש
 השני ה"ג כתיב קרא אחרינא לקמן
 ויחל לבנות בחדש השני (בשני) בשנת
 ארבע למלכותו (הד"כ ז): **מקיש**
מלכות שלמה. הענין מנין השנים
 לציאת מצרים שהרי למלכות הוא מנה
 שנה וז שנת ד' מאות ושמנים לציאת
 מצרים ובשנת ארבע למלך שלמה:
 מה יציאת מצרים. מנין השנים שמונין
 מה מחשילין מניסן אף מלכות שלמה
 מניסן: **אימא מתקשר.** אש"ס אש"ס
 בניסן משהגיע חשיר קראו לו שנה
 שניה לפי שחשיר ר"ה לשנים המנינים
 לבריאת עולם והוא הנה לציאת
 מצרים: **ויחי בלרבעים שנה הויל**
משש בלר אל פסורה. מכלל דחשיר
 לכו ר"ה דלי חשיר ר"ה הוא הוה
 ליה בשבט שנת מ"א: **דילמא**
להקמס המסכן. שהיה בשנה השנייה:
דלמך רב פפא. לקמיה: שנה
 עשרים שנת עשרים (גורס שם)

רצ פפא כולוה שנת שבספוק דלרבי ללמוד זה מהו כולוה גמר להו
 רצ פפא מרצו ללמוד סתום מן המפורש על ידי דין
 גזירה שוה: דילמא מנשה דשכט קדים. ובתשרי שלפניו
 נכנסה שנת ארבעים: אחרי הכווס את סיוון. נאמר במשנה תורה:
 ע"פ

מסורת הש"ס

(א) ולקמן ז' י' נדה
(ב) (מסכתא רפ"א),
(ג) מביתא פ' בא (פ"א),
(ד) (קדרא), (ה) ולקמן ג':
(ו) ס"א ל"ג, (ז) ח"מ
(ח) ז"ל ורבינו,
(ט) רפ"א ח"מ.

תורה אור השלם

1. יהיה בשמונים שנה
ארבע מאות שנה
לצאת בני ישראל מארץ
מצרים בשנה הרביעית
בחודש 10 דוא הדורש
השני למלך שלמה על
ישראל ובין הבית ליהוה
מלכים א' ו'
2. ויפל אדנין הבדן אל
הר היה על פי 10 חמת
שם בשנת הארבעים
לצאת בני ישראל מארץ
מצרים בחודש החמישי
באחד לחודש:

במדבר לג
3. יהיה בארבעים שנה
בעשתי עשר חודש
באחד לחודש ורבע משה
אל בני ישראל ככל
אשר צוה יי אתו
אלהם: זכרים ג
4. אחרי הכתו את סיחן
מלך האמורי אשר יושב
בחסבון ואת עוג מלך
הבשן אשר יושב
בעשתרת בארדע:
זכרים ג

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מאי קמ"ל
ל"ג חלל הא קמ"ל דניסן:
(ב) רש"י ד"ה מקיש כו'
לא מני למיחף דדילמא
מאדר מנינן ולניסן קרי
ליה חדש זיו משום
דנולדו בו זיוותי עולם
ואסמין לי כזה הרי ליה:

גליון הש"ס

דש"י ד"ה ומלך בן מלך
בו לפי שהמלכות בזה
נמשכות ה' א"ב: